

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/84/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119010714
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2119010714.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a JUDr. Janky Klčovej, v trestnej veci odsúdeného C. D., o zmenu spôsobu výkonu trestu preradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 9.5.2019 č. k. 6Nt/35/2019-16, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 8.8.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného C. D., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 09.05.2019, č. k. 6Nt/35/2019 podľa § 411 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 9 ods. 2, ods. 4 písm. c) Zák. č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody v znení neskorších právnych predpisov zamietol žiadosť odsúdeného C. D., nar. XX.XX.XXXX v R., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, o zmenu spôsobu výkonu trestu preradením do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal priamo na verejnom zasadnutí, ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú bližšie odôvodnil podaním zo dňa 14.06.2019. Poukazuje na to, že ak bol záver o čiastočnom plnení zaobchádzania určený len tým, že bol v minulosti disciplinárne potrestaný, potom vzhľadom na zásadu „ne bis in idem“ bol dvakrát potrestaný za tú istú skutočnosť. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 93 a nasl. Tr. zák., podľa ktorého, ak sa odsúdenému zahľadí trest, hľadá sa na neho ako na netrestaného. Súčasne namieta, že súd nezohľadnil odporúčanie riaditeľa ústavu vyhovieť žiadosti. Ďalej uvádza, že súd taktiež argumentoval tým, že nemal disciplinárnu odmenu. V tejto súvislosti uvádza, že ani zákon o výkone trestu, ani iný právny predpis neurčuje povinnosť mať disciplinárnu odmenu ako podmienku na preradenie do nižšieho stupňa stráženia.

Prokurátor sa práva podať sťažnosť vzdal.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smerujú voči výroku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo sťažnostný súd zistil nasledovné.

Napadnutým uznesením rozhodol prvostupňový súd o návrhu odsúdeného na preradenie z ústavu s maximálnym stupňom stráženia do ústavu so stredným stupňom stráženia. Návrh odsúdeného zamietol vychádzajúc z hodnotenia odsúdeného, ktorý iba čiastočne plní ciele zaobchádzania. Súd nedospel k

záveru o splnení materiálnej podmienky na vyhovenie jeho žiadosti a s dôrazom na dosiahnutie účelu trestu jeho žiadosť zamietol.

Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na svoje rozhodnutie a skutočnosti, ktoré zistil z vykonaného dokazovania správne vyhodnotil. Uvedené zistenia, ktoré bral prvostupňový súd do úvahy pri svojom rozhodnutí, sú zistené správne a sú tými relevantnými skutočnosťami, ktoré bolo potrebné zvážiť a vyhodnotiť v súvislosti so skúmaním splnenia podmienok na preradenie odsúdeného do ústavu s nižším stupňom stráženia.

Na zmenu spôsobu výkonu trestu preradením do ústavu so stredným stupňom stráženia sa v zmysle zákona vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, formálnej a materiálnej. Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí správne uviedol, že odsúdený splnil formálnu podmienku na zmenu spôsobu výkonu trestu, teda vykonanie príslušnej časti trestu odňatia slobody. Súčasne však bol správny aj záver prvostupňového súdu o nespĺnení materiálnej podmienky.

Z dokazovania vykonaného na verejnom zasadnutí je zrejmé, že správanie a vystupovanie odsúdeného počas celého doterajšieho výkonu trestu nebolo vždy na požadovanej úrovni. Odsúdenému boli počas trestu odňatia slobody uložené disciplinárne tresty, pričom mu nebola uložená ani jedna disciplinárna odmena. Sťažnostný súd má preto za to, že aktivita odsúdeného pri plnení stanovených cieľov programu zaobchádzania nedosahuje v každej oblasti požadovanú úroveň. Odsúdený v súčasnosti nespĺňa dôsledne všetky zákonom stanovené podmienky pre také rozhodnutie s tým, že má za to, že v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia bude v súčasnej dobe (a to do doby, kým nepríde k výraznejšej a dlhodobejšej pozitívnej zmene v správaní sa odsúdeného) naďalej lepšie zaručená náprava odsúdeného.

Vo vzťahu k sťažnostným námietkam sťažnostný súd uvádza, že zmena spôsobu výkonu trestu odňatia slobody pri odsúdenom, ktorý iba čiastočne preukazuje splnenie podmienok na zmenu výkonu trestu je možná, ak tento svojim konaním a správaním vo výkone trestu preukazuje, že účel trestu je možné dosiahnuť aj v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov stanovuje predpoklad na zmenu spôsobu výkonu trestu, ktorým je plnenie programu zaobchádzania. Odsúdený však tento program plní iba čiastočne, čo vylučuje možnosť zmeny spôsobu výkonu trestu. Sťažnostný súd je však toho názoru, že v uvedenom prípade si odsúdený nevytvoril dostatočné podmienky pre preradenie do ústavu s nižším stupňom stráženia, neprejavil dostatočnú snahu po náprave, a preto na naplnenie účelu trestu nepostačuje na odsúdeného pôsobiť výchovnými prostriedkami počas výkonu trestu odňatia slobody v ústave so stredným stupňom stráženia.

Vo vzťahu k námietke odsúdeného, týkajúcej sa disciplinárnych trestov sťažnostný súd uvádza, že vzhľadom na to, že disciplinárne tresty odsúdeného boli zahladené, na odsúdeného sa síce hľadí akoby mu neboli uložené, avšak táto fikcia nebráni tomu, aby súd pri hodnotení osoby odsúdeného prizeral na skutočnosť, že sa dopustil konania, ktoré viedlo k uloženiu disciplinárnych trestov a aby z toho vyvodil príslušné závery z hľadiska jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom a možnosti jeho nápravy. Súčasne je potrebnú uviesť, že návrh odsúdeného nebol zamietnutý výlučne z dôvodu existencie (zahladených) disciplinárnych trestov, ale vzhľadom na skutočnosť, že odsúdený plní program zaobchádzania len čiastočne, a svojou pasivitou neprejavuje dostatočnú snahu po náprave.

Sťažnostný súd k námietke odsúdeného týkajúcej sa nezohľadnenia odporúčania riaditeľa ústavu vyhovieť sťažnosti uvádza, že aj napriek tomu, že súd pri rozhodovaní primárne vychádza z hodnotenia riaditeľa, ktoré je z hľadiska súdu dôležitým dôkazom a podkladom pre vydanie rozhodnutia o preradení odsúdeného do ústavu s nižším stupňom stráženia, nakoľko reflektuje správanie odsúdeného v ÚVTOS, súd vyhodnocuje dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, a teda nie je bezpodmienečne viazaný odporúčaním riaditeľa.

Odsúdený taktiež namietal, že zákon a ani iný právny predpis neustanovuje ako podmienku preradenia do ústavu s nižším stupňom stráženia získanie disciplinárnej odmeny. Napriek dobe doposiaľ vykonaného trestu odsúdený svojou vlastnou aktivitou, ktorú možno objektivizovať najmä cez disciplinárne odmeny nepreukázal dostatočnú snahu po náprave, nakoľko nebol ani raz disciplinárne odmenený. Vzorné plnenie si základných povinností vo výkone trestu je nevyhnutnou podmienkou ako samotnej adaptácie, tak aj celého priebehu výkonu trestu odňatia slobody a plnenia programu zaobchádzania. Odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody päť rokov, a teda jeho správanie vo výkone trestu a nezískanie žiadnej disciplinárnej odmeny je skôr výrazom prispôsobenia sa samotnému režimu výkonu trestu a nie prejavom jeho vyššej aktivity plnenia si svojich povinností. Aj vzhľadom na túto skutočnosť nemožno teda urobiť záver, že odsúdený riadne plní program zaobchádzania.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, toto bolo vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a odsúdenému bola daná plná možnosť realizovať práva, ktoré mu garantuje zákon.

S poukazom na vyššie uvedené sťažnostný súd vyhodnotil sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú a podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ju zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.